

havt Ordet, maa jeg i Korthed gaa ind paa de Bemærkninger, der ere fremsførte. Jeg maa først tillade mig at angive Udvalgets Flertals og tilbels hele Udvalgets Stilling til de Vndringsforslag, der ere stillede af de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Kinnestad) og for Thisted Amts 4de Valgfreds (Schjöring). Med Hensyn til Vndringsforslaget under Nr. 1 er Udvalgets Flertal af den Mening, at der ikke er nogen Grund til at modsætte sig det. Udvalgets Flertal er enigt om i saa Henseende at indtage den samme Stilling som den høitærede Minister. Denne indtog en indifferent Stilling, og Flertallets Stilling bliver omtrent den samme; det vil med andre Ord sige, at Udvalgets Flertal vil betragte det som ligegyldigt, enten Forslaget vedtages eller ikke. — Dette gjælder tilbels ogsaa om Vndringsforslaget under Nr. 2, men jeg skal dog bemærke, at der i dette Forslags Begyndelse findes en Passus, som er forekommet idetmindste flere Medlemmer af Udvalget mindre tydelig, om der end ikke er reist nogen Indvending derimod. Der staar nemlig: „Foranstaaende Bestemmelser ere ogsaa anvendelige paa Udlændinge, som paa den Tid, da nærværende Lov træder i Kraft osv.“ Disse Ord give logisk den Mening, at foranstaaende Bestemmelser om Vandrebogen ere anvendelige paa alle Udlændinge. (Schjöring: I Lovforslaget staar det Samme!) I Lovforslaget staar der: „Udlændinge, som paa den Tid, da nærværende Lov træder i Kraft, opholde sig her i Landet uden at have erhvervet Forsørgelsesret, og som ere forsynede med Vandrebog, Studsmaalsbog eller andet Legitimationsdokument“; det er ialtfald en noget snævrere Grændse. Jeg tror, at Vndringsforslaget vilde vinde ved en lille Forandring, idet man navnlig kunde sige: „Ovennemvante Udlændinge“, men dette er jo Noget, som kan ske til 3die Behandling, og der kan ikke heri ligge nogen Grund for Thinget til at modsætte sig Forslaget. Det er forøvrigt udtalt, at Jurister ikke kunne misforstaa denne Bestemmelse, men det vilde dog være en Fordel, om den ogsaa kunde forstaaes af Andre end Jurister. — Om Vndringsforslaget under Nr. 4 gjælder det Samme som om de to foregaaende Vndringsforslag, hvilket jeg udtaler paa Udvalgets Begne. — Derimod er Flertallet ubetinget imod at gaa ind paa Forslaget under Nr. 5 til § 19, men jeg behøver ikke at komme ind paa nærmere Grunde dertil, idet jeg i det Væsentlige kan henholde mig til, hvad der er fremkommet fra den ærede Justitsminister. Jeg kan paa ingen Maade give Ordspøreren for Forslagsstillerne Ret i, at det her dreier sig om at vælge en smuk Theori paa den ene Side og det praktiske Livs Erfaring paa den anden Side. Det ærede Medlem vidste her paa en oratorisk Maade at vende Sol og Vind saaledes, at vi fik Solen og Vinden i Dinene, hvorimod hans Forslag kom til at staa som det

overordentlig Fornuftige. Det dreier sig ikke her om det praktiske Livs Erfaring, men om, hvorvidt vi skulle fravige en af de vigtigste Grundfætninger i et frit demokratisk Samfund, nemlig Ligheden for Loven. Jeg indrømmer, at denne Lighed for Loven ikke er fuldstændig tilstede heri Landet. Men deraf følger ingenlunde, at vi skulle komme endnu længere bort derafra istedetfor mere og mere at nærme os dertil. Her er Tale om en betydelig Ulighed for Loven, og jeg tillader mig sig, at det er en af de værste Slags Uligheder, fordi den ikke har Forskjel i Saandbeting eller i Livsvilkkaar til Grund, det er ligefrem Pengepungen, som her ligger til Grund ved Inddelingen af Befolkningen med Hensyn til en forskjellig Behandling for Loven. Jeg vil altsaa paa Udvalgets Flertals Begne bestemt tilraade det ærede Thing at stemme imod dette Forslag. — Det følger af sig selv, at vi ere fuldstændig villige til at gaa ind paa Forslagene under Nr. 7 til § 22 og Nr. 8 til § 23. — Hvad nu angaar Udvalgsflertallets Vndringsforslag, er der, saavidt jeg har lagt Mærke til, kun blevet gjort væsentlige Indvendinger imod Vndringsforslaget til § 13. Selvfølgelig skal Udvalget tage de Indvendinger under Overveelse, der ere fremsatte af den høitærede Justitsminister med Hensyn til de forskjellige Forslag, men jeg tror ikke, der er nogensomhelst Sandsynlighed for, at Udvalgets Flertal vil fravige, hvad det har opstillet under Nr. 6 til § 13, om jeg end ikke i dette Diebstil kan udtale noget Bestemt derom. Det maa være mig tilladt i Korthed at gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at der ligger en fuldstændig Misforstaaelse til Grund for den Opfattelse, der med Hensyn til dette Forslag er bleven gjort gjældende imod Udvalgets Flertal. Det er nemlig blevet sagt, ikke saameget af den høitærede Justitsminister, der væsentlig henholdt sig til Udtalelsen i det andet Thing, som af det ærede yderliggaaende Medlem for Aarhus (Ingerslev), at Flertallet ikke vilde, at vi skulde være Herrer i vort eget Hus. Det ærede Medlem har hændet og har støttet hele sin Argumentation for, at Staten burde have Ret til at udvise enhver Fremmed dermed, at man burde være Herre paa sit eget Omraade, at man burde være Herre i sit eget Hus og ikke give Afkald paa denne sin Ret. Det er nu heller ikke vor Mening, at man skulde give Afkald paa en saadan Ret; men det gjør Staten jo heller ikke efter vort Forslag. Vi forbeholde Staten fuldstændig Ret til at udvise, hvem det skal være, men vi ville ikke, at Administrationen udelukkende skal have denne Ret, og det er to helt forskjellige Ting, om man selv er Herre i sit eget Hus, eller om man skal lade Administrationen være Herren i Huset. Vi ville nu selv være Herrer i vort Hus; vi ville, forinden der træffes Foranstaltninger i større Maalestok i det her omhandlede Forhold, have et Ord at tale med, og uden at der deri ligger nogetsomhelst Angreb paa Justitsministeren,